

Arrest

nr. 274 795 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2022.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot schorsing met nr. 271 331 van 15 april 2022.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens haar verklaringen komt verzoekende partij in 2005 op driejarige leeftijd samen met haar moeder aan in België.

1.2. Op 19 oktober 2009 wordt de verzoekende partij via de jeugdrechtbank van Antwerpen in pleegzorg geplaatst nadat zij eerst in crisis was geplaatst in CKG Zon en Hei naar aanleiding van familiaal geweld tussen haar moeder en stiefvader. De plaatsing in pleegzorg is een perspectiefzoekende plaatsing met mogelijk een oriëntering naar een residentiële setting. De problemen van verzoekende partij situeerden

zich op twee vlakken; enerzijds gedragsproblemen op school waarbij andere kinderen worden lastig gevallen en het vaak gaat om seksueel getint en grensoverschrijdend gedrag, anderzijds zijn er familiale problemen waarbij er sprake is van alcoholmisbruik, mishandeling van verzoekende partij, alsook financiële schulden.

1.3. Op 16 juni 2010 wordt verzoekende partij via beschikking van 9 juni 2010 van de jeugdrechter opgenomen in het observatie- en behandelingscentrum Ter Elst omwille van gedrags- en emotionele problemen. Daarbij gaat het voornamelijk over het grensoverschrijdend gedrag van verzoekende partij, alsook is er sprake van een hechtingsproblematiek en een vermoeden van een PTSS, hetgeen resulteert in druk en impulsief gedrag en agressie.

1.4. Op 3 februari 2011 wordt voor de verzoekende partij, op dat moment nog minderjarig en verblijvende in het OBC Ter Elst, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ingediend. Blijkens deze aanvraag verbleef haar moeder op dat moment in een vluchthuis.

1.5. Op 5 december 2011 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard wegens gebrek aan een identiteitsdocument en geldige reden tot vrijstelling daarvan.

1.6. Bij vonnis van 15 december 2011 beslist de jeugdrechter om verzoekende partij, die vanaf 4 oktober 2011 opnieuw werd toevertrouwd aan het milieu van de moeder, haar daaraan verder toe te vertrouwen mits naleving van de voorwaarde inzake het opstarten en het volgen van een ambulante therapeutische begeleiding, alsook het opstarten van een intensieve thuisbegeleiding. Verzoekende partij wordt verder gedurende een jaar onder toezicht geplaatst van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand.

1.7. Op 18 juli 2012 wordt opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voor de verzoekende partij, die nog steeds minderjarig is, ingediend.

1.8. Op 31 oktober 2012 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot tijdelijk verblijf, geldig voor een jaar en verlengbaar onder voorwaarden. Haar verblijfsmachtiging wordt telkens verder verlengd voor de duur van één jaar, en dit tot 3 december 2019. Er wordt nadien geen verdere verblijfsverlenging meer gevraagd.

1.9. Bij beschikking van de jeugdrechter van 12 oktober 2016 wordt verzoekende partij in het kader van crisisverblijf toevertrouwd aan OC Clara Fey. Op 19 oktober 2016 beslist de jeugdrechter verzoekende partij toe te vertrouwen aan OOC 't Kruispunt in het kader van residentieel onthaal voor een periode van dertig dagen en in afwachting van een opnamemogelijkheid in OC Clara Fey. Verder blijkt dat verzoekende partij wordt opgenomen in OC Clara Fey.

1.10. Sinds 27 november 2018 verblijft verzoekende partij in Everberg. Verder blijkt dat verzoekende partij in het weekend soms thuis verblijft bij haar moeder.

1.11. Bij beschikking van 9 augustus 2019 van de jeugdrechter wordt verzoekende partij toevertrouwd aan begeleidingstehuis De Passage.

1.12. Op 24 maart 2021 wordt verzoekende partij gehoord waarbij zij verklaarde op driejarige leeftijd in 2005 naar België te zijn gekomen en al vier maanden samen te zijn met "*Leonie*" waarvan de achternaam haar ontgaat. Verder verklaart ze dat haar moeder, twee broers en één zus in België wonen en dat ze nog twee broers en een vader in Nigeria heeft.

1.13. Op 25 maart 2021 wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dezelfde dag wordt verzoekende partij ook een inreisverbod opgelegd voor drie jaar. Bij arrest nr. 252 384 van 8 april 2021 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid voormeld bevel. Op 19 april 2021 beslist het bestuur voormeld bevel en het inreisverbod in te trekken. De ingestelde beroepen bij de Raad worden verworpen, gelet op de intrekking van het bevel en het inreisverbod.

1.14. Op 27 juni 2021 wordt de verzoekende partij geïntercepteerd door de politie en op 28 juni 2021 voorgeleid voor de onderzoeksrechter, dit omwille van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, ongewapende weerspanningheid en opzettelijke slagen en verwondingen aan politieambtenaren tijdens of

ter gelegenheid van de uitoefening van hun functie. Op 28 juni 2021 wordt verzoekende partij aangehouden en in verdenking gesteld van:

- opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg;
- opzettelijke slagen aan een agent;
- weerspannigheid.

1.15. Verzoekende partij wordt op 29 juni 2021 onder elektronisch toezicht geplaatst op haar verblijfsadres.

1.16. Op 18 augustus 2021 wordt de verzoekende partij voorlopig in vrijheid gesteld.

1.17. Op 15 september 2021 wordt verzoekende partij opnieuw gearresteerd voor feiten van diefstal met braak of inklimming en verboden wapendracht, waarvoor zij op 16 september 2021 aangehouden wordt. Verzoekende partij wordt op 9 maart 2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden door het Hof van Beroep van Antwerpen voor diefstal met braak en opzettelijke slagen.

1.18. Op 24 december 2021 wordt verzoekende partij gehoord waarbij zij verklaarde een relatie te hebben, zonder verdere toelichting, alsook dat haar moeder, zus en broers in België wonen.

1.19. Op 6 april 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven, haar ter kennis gebracht op 7 april 2022. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(..)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

Naam: O. (..)

Voornaam: G. O. (..)

Geboortedatum: 18.03.2002

Geboorteplaats: Benin City

Nationaliteit: Nigeria

ALIAS: O., G. (..), geboren op 18.02.2002

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort met geldig visum, noch van een geldige verblijfsvergunning.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan wapens-verboden wapen: fabricatie, verkoop, invoer en dragen, feiten waarvoor hij op 09.03.2022 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat van 16.09.2021 blijkt dat er op 15.09.2021 omstreeks 2 uur werd ingebroken in een café te Antwerpen. De werknemer had net voordien het café gesloten. Bij het verlaten van het café zaten er nog personen op het terras, waaronder betrokkene. Bij nazicht bleken er enkele flessen drank verdwenen. Camerabeelden tonen hoe 2 personen die op het terras zaten, de deur

forceerden. Eén van hen gaat binnen in het café en begeeft zich achter de toog waar hij enkele flessen sterke drank meeneemt. Deze persoon werd herkend als betrokkene. Kort na de diefstal was betrokkene betrokken bij een handgemeen waarbij hij, volgens verklaringen van getuigen, een mes had getoond en bedreigingen had geuit.

Betrokkene zijn gedragingen wijzen op een gebrek aan respect voor andermans eigendommen. Hij was ook betrokken bij een handgemeen en had een verboden wapen bij zich, wat ook wijst op een gevaarlijke ingesteldheid. Daarbij werd hij 's nachts aangetroffen en had hij naar eigen zeggen reeds verschillende alcoholische dranken gedronken, wat een schendig uitmaakt van hem eerder opgelegde voorwaarden in het kader van een invrijheidsstelling betreffende een ander dossier.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene vulde de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht in op 24.12.2021. Hij verklaarde in het Rijk te zijn sinds 2004. Hij verklaarde een relatie te hebben, maar gaf geen verdere details hieromtrent. Hij heeft geen minderjarige kinderen. Zijn moeder, halfzus en 2 broers, waarvan 1 halfbroers verblijven in België. Zijn moeder O. F. R. (...) xxxxxxxxxxxx) beschikt over verblijfsrecht in het Rijk. Zijn broer O. M. (...) beschikt eveneens over verblijfsrecht. Zijn halfbroer C. N. (...) en zijn halfzus C. C. (...) hebben de Belgische nationaliteit. Betrokkene verklaarde dat al zijn familieleden in België wonen.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder, halfzus en 2 broers. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn moeder, halfzus en 2 broers wordt niet aangenomen.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Zo werd hij op 18.08.2021 vrijgesteld uit de gevangenis van Turnhout en werd hij op 16.09.2021 reeds aangehouden voor nieuwe feiten. Hij blijkt dan ook hardleers te zijn. Het contact met zijn familieleden kan ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

De betrokkene verklaart een relatie te hebben, maar laat na enige details te geven omtrent zijn partner of omtrent het duurzaam karakter van deze relatie. Hij blijft dan ook in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Verder verklaarde betrokkene verklaarde geen ziekte te hebben die hem belemmert om te reizen. Ten slotte verklaart hij niet te willen terugkeren naar Nigeria omdat hij er geen familie heeft en omdat er daar oorlog is. Gelet op het feit dat de betrokkene weinig concreet is over zijn problemen in zijn land van herkomst en gelet op het feit dat hij tot op heden geen internationale bescherming verzocht heeft, kan een schending van artikel 3 EVRM niet aangenomen worden. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sinds 2004 in België te verblijven. Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten. Betrokkene is sinds 03.12.2019 afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Na zijn verlies van verblijfsrecht heeft hij geen stappen meer ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Zo blijkt uit het administratief dossier dd. 21.12.2020 dat de gemeente van Schoten hem, zijn moeder en begeleidster heeft aangeraden om stappen te ondernemen om terug verblijf te kunnen bekomen. Hij bleek toen echter niet gemotiveerd om iets te ondernemen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene is in 2020 toen zijn bijlage 12 was vervallen en ondertussen ook verloren naar het gemeentehuis gegaan om een kaart aan te vragen. Hij heeft toen zijn paspoort van Nigeria voorgelegd, waarvan hij verklaarde dat er een foute geboortedatum op staat, dit zou februari moeten zijn ipv maart. Op 14.09.2020 werd zijn identiteitswijziging geweigerd. De ambassade bevestigt dat de geboortemaand van betrokkene februari is ipv maart. Ze willen echter geen nieuw paspoort aanmaken zolang dit nog geldig is. Betrokkene zou ook zijn Nigeriaans paspoort verloren zijn. Volgens verklaring van een begeleidster vindt hij dit een "makkelijke" situatie aangezien hij nu moeilijk(er) te identificeren is wanneer hij in contact komt met justitie.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan wapens-verboden wapen: fabricatie, verkoop, invoer en dragen, feiten waarvoor hij op 09.03.2022 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat van 16.09.2021 blijkt dat er op 15.09.2021 omstreeks 2 uur werd ingebroken in een café te Antwerpen. De werknemer had net voordien het café gesloten. Bij het verlaten van het café zaten er nog personen op het terras, waaronder betrokkene. Bij nazicht bleken er enkele flessen drank verdwenen. Camerabeelden tonen hoe 2 personen die op het terras zaten, de deur forceerden. Eén van hen gaat binnen in het café en begeeft zich achter de toog waar hij enkele flessen sterke drank meeneemt. Deze persoon werd herkend als betrokkene. Kort na de diefstal was betrokkene betrokken bij een handgemeen waarbij hij, volgens verklaringen van getuigen, een mes had getoond en bedreigingen had geuit. Betrokkene zijn gedragingen wijzen op een gebrek aan respect voor andermans eigendommen. Hij was ook betrokken bij een handgemeen en had een verboden wapen bij zich, wat ook wijst op een gevaarlijke ingesteldheid. Daarbij werd hij 's nachts aangetroffen en had hij naar eigen zeggen reeds verschillende alcoholische dranken gedronken, wat een schendig uitmaakt van hem eerder opgelegde voorwaarden in het kader van een invrijheidsstelling betreffende een ander dossier.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan wapens-verboden wapen: fabricatie, verkoop, invoer en dragen, feiten waarvoor hij op 09.03.2022 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat van 16.09.2021 blijkt dat er op 15.09.2021 omstreeks 2 uur werd ingebroken in een café te Antwerpen. De werknemer had net voordien het café gesloten. Bij het verlaten van het café zaten er nog personen op het terras, waaronder betrokkene. Bij nazicht bleken er enkele flessen drank verdwenen. Camerabeelden tonen hoe 2 personen die op het terras zaten, de deur

forceerden. Eén van hen gaat binnen in het café en begeeft zich achter de toog waar hij enkele flessen sterke drank meeneemt. Deze persoon werd herkend als betrokkene. Kort na de diefstal was betrokkene betrokken bij een handgemeen waarbij hij, volgens verklaringen van getuigen, een mes had getoond en bedreigingen had geuit.

Betrokkene zijn gedragingen wijzen op een gebrek aan respect voor andermans eigendommen. Hij was ook betrokken bij een handgemeen en had een verboden wapen bij zich, wat ook wijst op een gevaarlijke ingesteldheid. Daarbij werd hij 's nachts aangetroffen en had hij naar eigen zeggen reeds verschillende alcoholische dranken gedronken, wat een schendig uitmaakt van hem eerder opgelegde voorwaarden in het kader van een invrijheidsstelling betreffende een ander dossier. Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sinds 2004 in België te verblijven. Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten. Betrokkene is sinds 03.12.2019 afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Na zijn verlies van verblijfsrecht heeft hij geen stappen meer ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Zo blijkt uit het administratief dossier dd. 21.12.2020 dat de gemeente van Schoten hem, zijn moeder en begeleidster heeft aangeraden om stappen te ondernemen om terug verblijf te kunnen bekomen. Hij bleek toen echter niet gemotiveerd om iets te ondernemen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene is in 2020 toen zijn bijlage 12 was vervallen en ondertussen ook verloren naar het gemeentehuis gegaan om een kaart aan te vragen. Hij heeft toen zijn paspoort van Nigeria voorgelegd, waarvan hij verklaarde dat er een foute geboortedatum op staat, dit zou februari moeten zijn ipv maart. Op 14.09.2020 werd zijn identiteitswijziging geweigerd. De ambassade bevestigt dat de geboortemaand van betrokkene februari is ipv maart. Ze willen echter geen nieuw paspoort aanmaken zolang dit nog geldig is. Betrokkene zou ook zijn Nigeriaans paspoort verloren zijn. Volgens verklaring van een begeleidster vindt hij dit een "makkelijke" situatie aangezien hij nu moeilijk(er) te identificeren is wanneer hij in contact komt met justitie.

Betrokkene vulde de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht in op 24.12.2021. Hij verklaarde in het Rijk te zijn sinds 2004. Verder verklaarde betrokkene verklaarde geen ziekte te hebben die hem belemmert om te reizen. Ten slotte verklaart hij niet te willen terugkeren naar Nigeria omdat hij er geen familie heeft en omdat er daar oorlog is. Gelet op het feit dat de betrokkene weinig concreet is over zijn problemen in zijn land van herkomst en gelet op het feit dat hij tot op heden geen internationale bescherming verzocht heeft, kan een schending van artikel 3 EVRM niet aangenomen worden. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sinds 2004 in België te verblijven. Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten. Betrokkene is sinds 03.12.2019 afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Na zijn verlies van verblijfsrecht heeft hij geen stappen meer ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Zo blijkt uit het administratief dossier dd. 21.12.2020 dat de gemeente van Schoten hem, zijn moeder en begeleidster heeft aangeraden om

stappen te ondernemen om terug verblijf te kunnen bekomen. Hij bleek toen echter niet gemotiveerd om iets te ondernemen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene is in 2020 toen zijn bijlage 12 was vervallen en ondertussen ook verloren naar het gemeentehuis gegaan om een kaart aan te vragen. Hij heeft toen zijn paspoort van Nigeria voorgelegd, waarvan hij verklaarde dat er een foute geboortedatum op staat, dit zou februari moeten zijn ipv maart. Op 14.09.2020 werd zijn identiteitswijziging geweigerd. De ambassade bevestigt dat de geboortemaand van betrokkene februari is ipv maart. Ze willen echter geen nieuw paspoort aanmaken zolang dit nog geldig is. Betrokkene zou ook zijn Nigeriaans paspoort verloren zijn. Volgens verklaring van een begeleidster vindt hij dit een "makkelijke" situatie aangezien hij nu moeilijk(er) te identificeren is wanneer hij in contact komt met justitie.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden en de overname te vragen aan Nigeria. Mocht de overname door Nigeria niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. W. (..), attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 07.04.2022 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)

Brussel, 06.04.2022

(...)"

1.20. Op 6 april 2022 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod opgelegd.

1.21. Bij arrest nr. 271 331 van 15 april 2022 heeft de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevolen.

Thans vraagt de verzoekende partij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM, afzonderlijk en samen gelezen met artikel 13 EVRM, artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ('Terugkeerrichtlijn'), artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de goede trouw, het beginsel van openbaarheid van bestuur, inzagerecht binnen een redelijke termijn, het recht op een effectief rechtsmiddel en de rechten van verdediging, eveneens als beginselen van behoorlijk bestuur.

1. Verzoeker kwam aan in België toen hij slechts drie jaar oud was, en verbleef de afgelopen 16 jaar ononderbroken in België. Verzoeker heeft geen herinneringen meer aan zijn geboorteland Nigeria.

Verzoekers volledige schoolloopbaan speelde zich in België af.

Verzoeker woont samen met zijn moeder, twee jongere broers en zijn jongere zus, met wie hij samen opgroeide. Zijn moeder en jongste broer beschikken over een verblijfsrecht van onbepaalde duur, terwijl zijn andere broer en zijn zus over de Belgische nationaliteit beschikken.

Verzoeker heeft in België een privé- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM uitgebouwd.

Dit volgt uit de rechtspraak van het EHRM (arrest Maslov, EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) :

In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also

constituted "family life" (see *Bouchelkia v. France*, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-1; *El Boujaidi*, cited above, § 33; and *Ezzouhdi*, cited above, §26).

63. Furthermore, the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy "family life" there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the content of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect (see *Oner*, cited above, § 59).

64. Accordingly, the measures complained of interfered with both the applicant's "private life" and his "family life".

De bestreden beslissing betreft geen eerste beslissing met betrekking tot de toelating tot het grondgebied, gezien verzoeker jarenlang over een verblijfsrecht in België beschikte. Volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals geciteerd in de vaste rechtspraak van uw Raad, gaat het dan ook om een inmenging in de zin van artikel 8 EVRM.

Er moet met andere woorden een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren. De inmenging moet in overeenstemming zijn met de wet, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en legitiem zijn.

Uw Raad bevestigde in het arrest van 8 april 2021 al dat het in casu om een weigering van voortgezet verblijf gaat, dat er dus sprake is van een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven en dat deze inmenging moet worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 EVRM om te beoordelen of hieruit een negatieve verplichting volgt voor verwerende partij, (p. 18 van het arrest)

Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing gerechtvaardigd is in het licht van artikel 8 EVRM omdat er in casu geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM is en omdat verzoeker inbreuken zou hebben gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is volgens verwerende partij ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij komt echter op een onzorgvuldige, voorbarige en disproportionele wijze tot deze conclusie.

2. *Aangezien er vaststaat dat verzoeker in België een privé- en familieleven heeft (zie feitenoverzicht en infra punten 2.2 en 2.4.), dient er gekeken te worden naar de impact van de bestreden beslissing op dit privé- en familieleven. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.*

*Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nunez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62). De summiere motivering van de bestreden beslissing rond artikel 8 EVRM verschaft geen duidelijkheid. Nergens blijkt dat er een zorgvuldige belangenafweging werd gemaakt door verwerende partij.*

*Zo'n belangenafweging, waartoe verwerende partij verplicht is, ziet er als volgt uit. Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nunez/Noorwegen*, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 79).*

*Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde een rol spelen, zoals in casu het geval is, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. *Boultif* criteria. (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif/ Zwitserland*, § 48).*

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
 - (2) de duur van het verblijf in het gastland;
 - (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
 - (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
 - (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
 - (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
 - (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
 - (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen
- Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:
- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
 - (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Maslov (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) verduidelijkt het Hof welke criteria van belang zijn in de proportionaliteitstoets, indien het gaat om een jongvolwassene die nog geen eigen gezin heeft gestart, en omwille van openbare orde feiten verwijderd dreigt te worden:

71. *In a case like the present one, where the person to be expelled is a young adult who has not yet founded a family of his own, the relevant criteria are*

- *the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;*
- *the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;*
- *the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; and*
- *the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination.*

Het Hof benadrukt verder in het arrest Maslov een aantal principes waarmee in de proportionaliteitstoets rekening moet worden gehouden. Zo speelt de leeftijd van de betrokken persoon een rol bij beoordeling van de aard en ernst van de gepleegde inbreuken:

72. *The Court would also clarify that the age of the person concerned can play a role when applying some of the above criteria. For instance, when assessing the nature and seriousness of the offences committed by an applicant, it has to be taken into account whether he or she committed them as a juvenile or as an adult (see, for instance, Moustaquim v. Belgium, 18 February 1991, § 44, Series A no. 193, and Radovanovic v. Austria, no. 42703/98. § 35, 22 April 2004).*

Bij de beoordeling van de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland, maakt het vanzelfsprekend een verschil of de verzoeker tijdens de kindertijd naar het gastland kwam, of als volwassene:

73. *In turn, when assessing the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled and the solidity of the social, cultural and family ties with the host country, it evidently makes a difference whether the person concerned had already come to the country during his or her childhood or youth, or was even born there, or whether he or she only came as an adult. This tendency is also reflected in various Council of Europe instruments, in particular in Committee of Ministers Recommendations Rec(2000)15 and Rec(2002)4 (see paragraphs 34-35 above).*

Het Hof benadrukt dat hoewel artikel 8 EVRM geen absolute bescherming biedt tegen een verwijdering, er rekening moet worden gehouden met de bijzondere de situatie van vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd in het gastland hebben doorgebracht, er opgegroeid zijn en onderwijs hebben genoten. Enkel zeer ernstige redenen kunnen een verwijdering van gevestigde vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd en jeugd doorbrachten in het gastland rechtvaardigen:

74. *Although Article 8 provides no absolute protection against expulsion for any category of aliens (see Oner, cited above, § 55), including those who were born in the host country or moved there in their early childhood, the Court has already found that regard is to be had to the special situation of aliens who have spent most, if not all, of their childhood in the host country, were brought UP there and received their education there (see Oner, § 58 in fine).*

75. *In short, the Court considers that for a settled migrant who has lawfully spent all or the major part of his or her childhood and youth in the host country very serious reasons are required to justify expulsion. This is all the more so where the person concerned committed the offences underlying the expulsion measure as a juvenile.*

Met dit in het achterhoofd, zullen hierna de vier criteria zoals bepaald in het arrest Maslov toegepast worden op verzoekers zaak.

2.1. De aard en de ernst van de inbreuk gepleegd door de verzoeker

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Verwerende partij verwijst hiervoor naar één inbreuk, namelijk een inbraak met diefstal die verzoeker in een café pleegde op 15 september 2021 en waarvoor hij op 9 maart 2022 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Verwerende partij stelt dat verzoekers gedragingen wijzen op een gebrek aan respect voor andermans eigendommen, voor de regels geldend in een rechtsstaat en de maatschappelijke normen en op een gevaarlijke ingesteldheid. Verzoeker heeft volgens verwerende partij laakbaar gedrag gesteld en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid. Hij heeft volgens verwerende partij bijgedragen aan het gevoel van onbehagen en onveiligheid bij de leden van de bevolking. Gezien de maatschappelijke impact is verwerende partij van mening dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verwerende partij meent dus in de bestreden beslissing dat verzoeker de openbare orde schaadt, maar heeft nergens aangegeven dat verzoeker op ernstige, laat staan op zeer ernstige wijze de openbare orde schaadt.

Nochtans is dit wel vereist volgens de criteria vastgesteld door vaste rechtspraak. Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHRM, kunnen immers enkel zeer ernstige redenen een verwijdering van gevestigde vreemdeling zoals verzoeker, die het grootste deel van zijn kindertijd en jeugd doorbracht in het gastland, rechtvaardigen (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk).

Uw Raad oordeelde in het arrest van 8 april 2021 dat in casu inderdaad enkel zeer ernstige redenen een verwijdering kunnen verantwoorden:

"Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol speien, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Oner criteria, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst. (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §51).

Deze criteria zijn des te meer van toepassing in die gevallen waar een verzoeker geboren is of op jonge leeftijd is toegekomen in het gastland en aldaar het grootste deel van zijn leven, zoals zijn kindertijd en jeugd, heeft doorgebracht, quod in casu. In zulk geval zijn er zeer ernstige redenen vereist om een verwijdering te rechtvaardigen, zoals verzoeker terecht opwerpt in het verzoekschrift (EHRM, 10 april 2012, nr. 606288/09, Ba log un v. Verenigd Koninkrijk, par. 46)" (arrest p.18)

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing wel waarom de inbreuk die verzoeker pleegde volgens haar de openbare orde schaadt, maar niet waarom de openbare orde op zeer ernstige wijze werd geschaad of welke andere ernstige redenen er zijn om aan te nemen dat het noodzakelijk is om verzoeker te verwijderen.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht en ook artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in dit kader inderdaad een zekere beoordelingsmarge, maar artikel 8 EVRM vereist wel dat verwerende partij rechtvaardigt waarom de maatregel noodzakelijk en proportioneel is. In casu is de verwijdering van verzoeker niet noodzakelijk om de openbare orde te vrijwaren, noch proportioneel. De inbreuk die verzoeker pleegde is niet ernstig genoeg in verhouding met de belangen die hij in België heeft. Het gaat immers om een gevestigde vreemdelingen en dan moeten de inbreuken zeer ernstig van aard zijn opdat een verwijdering proportioneel zou zijn, quod non.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest : "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast." Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde.

Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.

Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Relevant hierbij is het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C554/13 van 11 juni 2015, dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt: "Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander

wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...] In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). "

Ook op dit vlak faalt de motivering van verwerende partij. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid waarom verwerende partij vindt dat de dreiging voor de openbare orde die uitgaat van verzoeker actueel, werkelijk en voldoende ernstig is.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is niet voldoende, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet. Verwerende partij heeft niet aangetoond dat er voor verzoeker een risico op recidive bestaat. Verwerende partij heeft evenmin aangetoond dat verzoeker een werkelijke bedreiging uitmaakt van een fundamenteel belang van de maatschappij.

Relevant is tot slot de beoordeling van het EHRM zelf van de aard en ernst van bepaalde misdrijven in twee gelijklopende dossiers.

Het arrest Maslov t. Oostenrijk handelt over iemand die op de leeftijd van zes jaar in Oostenrijk aankwam, daar school liep, en wiens familie er over een verblijfsrecht beschikte. De betrokkene werd veroordeeld door de jeugdrechtbank voor 22 zware inbraken in bende ('aggravated gang burglary') en pogingen tot zware inbraken in bende, lidmaatschap van een bende, slagen en verwondingen, en het ongeoorloofd gebruik van een voertuig. De betrokkene werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf, waarvan 13 met uitstel. Een tweede veroordeling voor 15 maanden gevangenisstraf volgde, na een veroordeling door dezelfde rechtbank voor 18 zware inbraken in bende en pogingen tot zware inbraken in bende. Daarbij werd ook de eerder straf van 13 maanden gevangenisstraf met uitstel herzien, waarbij de betrokkene deze straf volledig diende uit te zitten.

In de zaak Moustaquim t. België (EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim/België) gaat het om een gelijkaardige situatie, waarbij de betrokkene sinds zijn 2 jaar met zijn familie in het gastland verbleef. Hier werd de betrokkene 'uit handen gegeven' door de jeugdrechtbank, die de zaak doorverwees naar de correctionele rechtbank. Het Hof van Beroep verklaarde hem schuldig voor 22 van de 26 ten laste gelegde misdrijven, en legde een gevangenisstraf op van twee jaar. Het Hof verklaarde de betrokkene schuldig aan vier zware diefstallen, 12 pogingen tot zware diefstal, gewone diefstal, heling, vernieling van een voertuig, slagen en/of verwondingen en bedreigend gedrag.

In beide gevallen oordeelde het EHRM dat een verwijdering van de betrokkenen niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, en een schending zou vormen van het privé/familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Verzoekers banden met België, zijn vergelijkbaar met de banden die de betrokkenen in Maslov en Moustaquim hadden met hun respectievelijke gastlanden. Ook verzoeker kwam op prille leeftijd naar het gastland, genoot enkel daar onderwijs, en heeft dichte familie die over een verblijfsrecht of de nationaliteit van het gastland beschikt. In Maslov en Moustaquim was het Hof van mening dat er sprake was van een schending van artikel 8 EVRM, aangezien het in de ogen van het EHRM niet ging om zeer ernstige feiten die een verwijdering kunnen rechtvaardigen. Naar analogie zijn de feiten waarnaar verwerende partij in de bestreden verwijst ook niet zeer ernstig. Minstens heeft verwerende partij dit onvoldoende onderzocht en er onvoldoende over gemotiveerd.

In het arrest van 15 april 2022 bevestigde Uw Raad reeds dat het onderzoek van verwerende partij op dit vlak tekortschiet. Uw Raad oordeelt dat "geenszins kan gesteld worden dat de verwijdering van verzoekende partij op dit huidige moment enkel in uitzonderlijke omstandigheden tot een schending van het gezins- of privéleven aanleiding kan geven. (cfr. EHRM, Pormes t/Nederland, 28 juli 2020, overwegingen 59 e.v.). Het crimineel gedrag van verzoekende partij moet derhalve nog steeds zwaarwichtig genoeg zijn om een verwijdering te rechtvaardigen. "

Uw Raad stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een verwijzing naar één veroordeling van verzoeker en geen verdere duiding geeft over andere strafrechtelijke inbreuken of feiten die hebben geleid tot processen-verbaal. Uw Raad besluit dat op eerste gezicht het onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM niet zorgvuldig is geweest, (p. 19-20 van het arrest)

2.2. De duur van het verblijf van de verzoeker in het land vanwaar hij of zij zal worden verwijderd

Verzoeker kwam in België aan toen hij drie jaar oud was. Ondertussen verblijft hij hier 16 jaar ononderbroken. Zijn volledige bewuste leven speelde zich tot hiertoe in België af. In 2012 verkreeg verzoeker een verblijfsrecht in België. Hij was op dat moment tien jaar oud. Toen verzoeker 17 jaar oud was, liep de verlenging van zijn verblijfsrecht op 3 december 2019 mis.

Uw Raad stelde in dit kader reeds vast "dat verzoeker minderjarig was toen zijn verblijfsrecht niet langer werd verlengd, nadat het verblijfsrecht sinds 2012 samen met zijn moeder jaarlijks werd verlengd. Het is niet aan een minderjarige om zijn verblijfsrecht te verlengen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij kennis had van het feit dat verzoeker op dat moment verbleef in gemeenschapsinstelling De Grubbe in Everberg, waar jongeren geplaatst worden die een delict hebben gepleegd of hiervan verdacht worden.

Dat verzoeker daarna als meerderjarige geen poging zou hebben ondernomen om zijn verblijf in België opnieuw te regulariseren, neemt niet weg dat verzoeker sinds zijn derde leeftijd in België is en minstens zeven jaar legaal in België heeft verbleven (...)" (arrest 8 april 2021, p.18)

Ondanks deze vaststelling van Uw Raad, verwijst verwerende partij in de huidige bestreden beslissing opnieuw naar het feit dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Ter volledigheid geeft verzoeker nog mee dat hij na zijn vorig verblijf in het gesloten centrum een aanvraag tot regularisatie heeft willen indienen. Zijn verblijf in de gevangenis heeft dit echter voorlopig onmogelijk gemaakt.

In het arrest van 15 april 2022 stelde uw Raad dat uit niets blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker sinds zijn driejarige leeftijd in België verblijft en gedurende zeven jaar gemachtigd is geweest tot verblijf, (p.22) Uw Raad stelt dat deze vaststelling geldt, los van de vraag of verzoeker al dan niet kan worden beschouwd als een gevestigde vreemdeling.

2.2. De tijd verstreken sinds de inbreuk werd gepleegd en verzoekers gedrag gedurende deze periode In het arrest Maslov benadrukt het EHRM dat minder gewicht aan dit criterium moet worden toegekend, in vergelijking met de overige criteria (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk, §95).

Verzoeker betreurt de inbreuk die hij heeft gepleegd en wenst deze zeker niet te minimaliseren. Wel is het in het kader van een grondig onderzoek onder artikel 8 EVRM nodig om het volledige plaatje te bekijken en rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Indien we kijken hoe verzoekers recente leven eruit zag, blijkt het volgende.

Verzoeker woonde samen met zijn moeder, minderjarige zus en minderjarige broers in de gezinswoning aan de (...) te 2900 Schoten.

Verzoekers moeder werkte niet omwille van rugproblemen. Verzoeker hielp haar thuis door boodschappen te doen, hij heeft de gezinswoning geschilderd en opgeknapt, en hij paste op zijn jongere zus en broers. Mevrouw K. (...) de begeleidster van de familie vanuit de vzw ArmenTeKort, getuigde als volgt:

"De jongere kinderen zijn tussen de middag thuis - het kost geld om hen op school te laten tijdens de pauze, en dat is te duur. Als R. [verzoeksters moeder] naar de voedselbank gaat, of naar de RVA of OCWM, is G. (...) thuis voor de jongere kinderen.

Vanwege problemen met zijn documenten is G.(...) momenteel niet ingeschreven in de (...), maar hij woont daar wel.

Ik ken G. (...) enkel als een beleefde vriendelijke jongen, die zijn best doet voor zijn moeder en jongere broers en zus. "

Verzoeker was in begeleiding bij vzw GTB, een vzw die werkzoekenden met een beperking of een gezondheidsprobleem helpen om passend werk te vinden. Doordat verzoekers1 verblijfsrecht niet langer geldig was, kon hij niet beginnen werken. De vzw GTB was op zoek naar vrijwilligerswerk voor verzoeker, zodat hij in afwachting van een verblijfsrecht alvast een zinvolle dagbesteding had, en arbeidsvaardigheden kon opbouwen.

Verzoeker onderzocht ook de mogelijkheden om via het volwassenenonderwijs terug te gaan studeren. De avond van zijn aanhouding had hij hiervoor een afspraak op een school.

Verzoeker contacteerde tot slot ook een advocaat om zijn verblijfssituatie recht te zetten. Ze bereidden samen een verzoek tot humanitaire regularisatie voor.

2.4. De sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verwerende partij onderschat de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden die verzoeker heeft met België, en overschat de band met Nigeria. Verwerende partij heeft naar de banden met beide landen geen grondig onderzoek gevoerd.

2.4.1. Verzoekers moeder en jongste broer beschikken over een verblijfsrecht in België, terwijl zijn zus en andere broer de Belgische nationaliteit hebben. Hij heeft altijd met hen samengewoond.

Verzoeker doorliep de lagere school in België, en later ook het buitengewoon lager onderwijs. Verzoeker ging daarna naar het buitengewoon secundair onderwijs, waar hij een opleiding voor schrijver volgde. Verzoeker was de eerste vier jaren van het middelbaar geslaagd voor zijn opleiding.

Verwerende partij stelt het volgende over verzoekers gezins- en familielevens in België dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen en dat dit slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Verwerende partij wijst erop dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs de bescherming van artikel 8 EVRM genieten en dat hiervoor bijkomende elementen van afhankelijkheid nodig zijn. Verwerende partij stelt: "Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM met zijn moeder; halfzus en 2 broers wordt niet aangenomen." Verwerende partij vervolgt dat verzoeker bovendien inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8 §2 van het EVRM. Volgens verwerende partij kan verzoeker zijn gezinsleven verder zetten via moderne communicatiemiddelen.

Verwerende partij onderschat hiermee op fundamentele wijze de draagwijdte van het privé/familieleven dat verzoeker er met zijn moeder, jongere broers en zus op na houdt.

Het EHRM (zie bv. arrest Maslov, EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) aanvaardt dat in sommige gevallen jongvolwassenen een familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM kunnen hebben met hun ouders, broers en zussen:

In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life" (see Bouchelkia v. France, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-1; El Boujaïdi, cited above, § 33; and Ezzouhdi, cited above, §26).

Volgens het arrest Mokrani t. Frankrijk van het EHRM van 15 juni 2003 moet er weliswaar sprake zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, vooraleer men kan spreken van een privé/familieleven onder volwassenen. Deze bijkomende elementen zijn in casu voorhanden.

Verzoeker is een jongvolwassene die net 21 jaar oud werd, die nog geen eigen gezin heeft gesticht, maar bij zijn moeder en jongere broers en zus woont.

Verwerende partij doet uitschijnen alsof de moeder, broers en zus van verzoeker louter in België verblijven (maar op een ander adres dan verzoeker), dit terwijl ze wel degelijk allemaal OP hetzelfde adres samenwonen. Verzoeker woonde tot aan zijn arrestatie samen met zijn moeder, minderjarige zus en minderjarige broers in de gezinswoning aan de (...).

Er is een verschil tussen een jongvolwassene die op eigen benen staat, en iemand zoals verzoeker die nog steeds bij zijn moeder en jongere broers en zus in de gezinswoning verblijft.

Verzoeker is daarbovenop ook nog ten laste van zijn moeder. Verzoeker ging naar school tot het 5e middelbaar bijzonder secundair onderwijs (schooljaar 2019- 2020), hetgeen hij niet met succes afronde. Eind 2019 verloor verzoeker zijn verblijfsrecht in België. Verzoeker was in begeleiding bij de vzw GTB, een vzw die werkzoekenden met een beperking of een gezondheidsprobleem helpen om passend werk te vinden. Doordat verzoekers verblijfsrecht niet langer geldig was, kon hij niet beginnen werken. De vzw was in afwachting van een verblijfsrecht op zoek naar vrijwilligerswerk voor verzoeker. Doordat verzoeker zonder verblijfsrecht niet kon werken, was hij financieel afhankelijk van zijn moeder.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij weliswaar op de hoogte is van het intra-familiaal geweld in het gezin door D.L., de toenmalige partner van verzoekers moeder, maar de impact hiervan over het hoofd ziet.

Verzoeker was jarenlang getuige van zwaar intrafamiliaal geweld door de toenmalige partner D.L. (die tevens ook de vader is van verzoekers broer N. en zijn zus C.) tegen zijn moeder. Verzoeker werd zelf ook het slachtoffer van dit intrafamiliaal geweld. Verzoekers moeder vluchtte naar een vluchthuis, en verkreeg in oktober 2011 het volledige ouderlijke gezag toegekend door de rechtbank voor verzoekers zus C. en zijn broer N. Er werd geen bezoekrecht toegestaan aan de vader van deze kinderen.

Net zoals verzoeker, die zijn vader in Nigeria heeft achtergelaten toen hij op 3- jarige leeftijd in België aankwam, hadden zijn broer N. en zijn zus C. geen vaderfiguur in België. Het gezin, dat samen een zeer traumatische ervaring had doorstaan, had enkel elkaar.

Verzoeker nam als oudere broer een zorgende rol op voor zijn jongere broers en zus, die daarnaast enkel hun moeder als zorgfiguur hebben. De begeleidster van de vzw ArmenTeKort, getuigt als volgt:

"De jongere kinderen zijn tussen de middag thuis - het kost geld om hen op school te laten tijdens de pauze, en dat is te duur. Als R. [verzoeksters moeder] naar de voedselbank gaat, of naar de RVA of OCWM, is G. (...) thuis voor de jongere kinderen. [...]"

Verzoekers gezin heeft samen een zeer zwaar parcours afgelegd, waarbij ze enkel op elkaar konden terugvallen. Verwerende partij was op de hoogte van het parcours dat verzoeker en zijn gezin hebben afgelegd. Verwerende partij ziet over het hoofd dat er tussen verzoeker, zijn moeder, broers en zus bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn, gezien het zware traject dat ze samen hebben afgelegd, waarbij ze enkel op elkaar konden terugvallen en vertrouwen.

Daarbij komt dan nog dat verzoeker door zijn zware eerste levensjaren, ernstig getraumatiseerd is (zowel door het intrafamiliaal geweld als de erbarmelijke omstandigheden waarin verzoeker als babv naar Europa is gereisd, waardoor hij pas begon te spreken toen hij 4 jaar oud was). Dit trauma, in combinatie met zijn verstandelijke beperking, vormen voor verzoeker als jongvolwassene, die inwoont

bij zijn moeder, bijkomende elementen van afhankelijk.

Men mag immers niet over het hoofd zien dat verzoeker slechts een IQ van 64 heeft. Doordat verzoeker een disharmonisch intelligentieprofiel heeft, kan het totaal IQ wel niet als eenduidig concept geïnterpreteerd worden:

"Op de factor gekristalliseerde intelligentie en kortetermijngeheugen scoort hij op het niveau van een lichte mentale beperking (Gc 56; Gsm 63). De factoren vloeiende intelligentie en visuele informatieverwerking bevinden zich op het niveau van benedengemiddelde begaafdheid (Gf 82; Gv 80)".

Het feit dat verzoeker in begeleiding was bij vzw GTB, een vzw die werkzoekenden met een beperking of een gezondheidsprobleem helpen om passend werk te vinden, is hierin ook illustratief. Verzoeker speelt een meer zorgende rol voor zijn jongere broers en zussen omwille van het gebrek aan een vaderfiguur, maar heeft zelf ook nood aan ondersteuning door zijn gezin.

Verwerende partij wist dit alles of diende dit te weten. Verzoeker heeft het immers allemaal aangevoerd in de beroepen die hij indiende tegen de beslissingen 13septies en 13sex/es van 24 maart 2021.

Uw Raad tikte verwerende partij op de vingers in het arrest van 8 april 2021 en stelde dat verwerende partij in deze beslissingen geen voldoende concrete en zorgvuldige beoordeling maakte in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uw Raad stelde in het arrest van 8 april 2021 onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM uitdrukkelijk dat in casu geen bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM:

"In andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van "bijkomende elementen van afhankelijkheid" of "ten laste zijn" niet meer specifiek gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders of "andere nauwe familieleden".

In het specifieke geval van verzoeker die als minderjarige met zijn moeder naar België kwam en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog maar één jaar meerderjarig was, waarbij vaststaat dat er tussen verzoeker en zijn moeder, zus en twee broers die in België verblijven wel voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn, kon door verweerder dus niet zonder meer worden gesteld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven, minstens diende dit vooraf te zijn gegaan door een concrete beoordeling die rekening houdt met onder meer verzoekers nog maar heel recente meerderjarigheid en de concrete banden met de moeder, zus en broers. " (arrest p.19)

Ook in de huidige bestreden beslissing doet verwerende partij geen concrete beoordeling van de banden tussen verzoeker en zijn moeder en zus en broers. Het is bovendien onduidelijk of verwerende partij nu al dan niet van mening is of er tussen hen een beschermenswaardig gezinsleven is. Verwerende partij stelt enerzijds van niet en anderzijds verwijst ze toch naar het tweede lid van artikel 8 EVRM, dat alleen relevant is wanneer er een gezinsleven aanwezig is dat onder het eerste lid van artikel 8 EVRM valt.

Over het privéleven van verzoeker zegt verwerende partij niets in de beslissing.

Opnieuw blijft verwerende partij dus in gebreke om een ernstig en grondig onderzoek te doen in het licht van artikel 8 EVRM.

Het feit dat verzoeker sinds het arrest van Uw Raad van 8 april 2021 veroordeeld is en enkele maanden in de gevangenis heeft doorgebracht, verandert hier niets aan. Deze feiten ontslaan verwerende partij immers niet van haar verplichting tot een individuele en ernstige beoordeling van zowel het privé- als het gezinsleven van verzoeker.

Verwerende partij lijkt in de bestreden beslissing de bewijslast in het kader van artikel 8 EVRM bij verzoeker te leggen, aangezien zij stelt dat verzoeker wel vermeldt dat hij een relatie heeft maar nalaat om hierover enige details te geven en in gebreke blijft om met voldoende concrete elementen een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken.

Zeker gezien het in casu een weigering van voortgezet verblijf betreft, komt het aan verwerende partij toe om de banden van verzoeker onder artikel 8 EVRM te onderzoeken en kan zij deze verplichting tot onderzoek niet beschouwen als een verplichting van verzoeker om met details over de brug te komen.

2.4.2. Hetzelfde geldt met betrekking tot verzoekers banden met Nigeria. Verwerende partij stelt hierover in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde dat hij er geen familie heeft en dat het er oorlog is, maar dat verzoeker "weinig concreet is over zijn problemen in zijn land van herkomst".

Verzoeker is sinds zijn drie jaar in België. Hij verbleef onafgebroken hier, en keerde nooit terug naar Nigeria, zelfs niet voor een kort bezoek. Verzoeker heeft geen enkele herinnering aan Nigeria. Verzoekers vader en twee broers verblijven in Nigeria, maar verzoeker heeft zijn broers nooit ontmoet en herinnert zich de ontmoetingen met zijn vader voor de leeftijd van drie jaar logischerwijze niet meer.

Verzoeker heeft geen gezins- of familieleven met zijn vader en broers in Nigeria. Zijn privé- en gezinsleven speelt zich volledig in België af. Hij kent Nigeria niet en heeft geen enkele band met het land.

Uw Raad stelde in het arrest van 8 april 2021: "Verweerder gaat verder op geen enkele wijze in op verzoekers (gebrek aan) sociale en culturele banden met het land van herkomst en houdt evenmin

rekening met de impact van het intrafamiliaal geweld dat verzoeker heeft ervaren en zijn verstandelijke beperking in dit kader. " (arrest p. 20)

Zelfs na de uitdrukkelijke veroordeling door uw Raad, heeft verwerende partij niet de moeite gedaan om met deze elementen rekening te houden en ze te onderzoeken.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing over de banden met Nigeria dat verzoeker geen concrete problemen kenbaar maakte, geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat een terugkeer naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn, niet volstaat om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Echter, de banden met Nigeria en verzoekers moeilijkheden om in zijn land van herkomst terug banden op te bouwen of te onderhouden (zoals zijn verstandelijke beperking en het intrafamiliaal geweld) maken integraal deel uit van een beoordeling van artikel 8 EVRM. Verwerende partij had ze dus in dit licht moeten onderzoeken, zoals Uw Raad ook al uitdrukkelijk heeft gesteld in het arrest van 8 april 2021.

In het arrest van 15 april 2022 heeft Uw Raad dit bevestigd: "Zoals de Raad in zijn arrest nr. 252.384 van 8 april 2022 heeft gesteld, komt het de verwerende partij toe een onderzoek te doen naar de specifieke omstandigheden van verzoekende partij om te beoordelen of verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven waarbij rekening wordt gehouden met de rechtspraak van het EHRM inzake jongvolwassenen.

Uit de gegeven motivering terzake blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dergelijk onderzoek heeft gevoerd. Zij gaat onmiddellijk over tot een onderzoek naar de bijzondere afhankelijkheidsbanden. Bijgevolg blijkt op het eerste gezicht geen afdoende onderzoek naar het gezinsleven van verzoekende partij.

Gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak kan voorts aangenomen worden dat verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, dat verder rijkt dan de banden met haar familie, die noodzakelijkerwijze ook onderdeel uitmaken van haar privéleven. Buiten de motivering in de bestreden beslissing dat: (...) ontwaart de Raad op het eerste gezicht evenwel geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden inzake het privéleven van verzoekende partij en een beoordeling of deze omstandigheden haar uitwijzing in het licht van artikel 8 van het EVRM in de weg staan. Uit niets blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij sinds haar driejarige leeftijd in België verblijft, dat zij ook gedurende zeven jaar verblijfs gemachtigd is geweest, dat zij hier school heeft gelopen in het buitengewoon onderwijs, kortom dat gans haar privéleven zich op het Belgisch grondgebied heeft afgespeeld en zij geen sterke banden blijkt te hebben met Nigeria. (...) nergens wordt een concrete afweging gemaakt omtrent de elementen die haar privéleven kenmerken. (...) Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat een voldoende concrete en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM." (p.21-22) 2.5. De duur van de verwildering Samen met de bestreden beslissing, kreeg verzoeker een inreisverbod van zes jaar betekend.

Dit maakt dat verzoeker niet enkel moet terugkeren naar Nigeria, maar minstens drie jaar gescheiden zal worden van België, waar hij het centrum van zijn belangen heeft gevestigd en een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd, en waar hij een familieleven met zijn moeder, broers en zus heeft.

Dit inreisverbod maakt de impact van de bestreden beslissing op het privé- en familieleven veel zwaarder. Verwerende partij had de mogelijkheid om geen inreisverbod op te leggen of een inreisverbod met een kortere duur te kiezen. Desalniettemin ging verwerende partij ineens voor een inreisverbod van zes jaar.

Conclusie

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Zoals hiervoor werd aangetoond, is er van een nauwkeurig onderzoek geen sprake.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). De proportionaliteitsoets van verwerende partij, waarbij verwerende partij zowel de ernst van het gevaar voor de openbare orde als verzoekers privé-en familieleven en banden met België verkeerd inschatte, schiet tekort. De belangenafweging gebeurde op een onzorgvuldige wijze. Verwerende partij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht.

In casu is er prima facie een privéleven en gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door op voorbarige wijze te concluderen dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat het EHRM meent dat enkel zeer ernstige redenen een

verwijdering van gevestigde vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd en jeugd doorbrachten in het gastland kunnen rechtvaardigen. In casu zijn deze zeer ernstige redenen niet voorhanden.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf; hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)". De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht. De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het materiële aspect van het zorgvuldigheidsbeginsel legt op dat het bestuur zich bij het uitoefenen van haar taak moet onthouden om de belangen van de bij beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen (DUK, W. Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93) en dat aan de beslissing bijgevolg een nauwgezette belangenafweging ten grondslag moet liggen (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008). De opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.3.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij meent beschouwd te moeten worden als een "gevestigde vreemdeling" in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2. In zijn arrest nr. 252 384 van 8 april 2021, waarnaar de verzoekende partij ook verwijst, heeft de Raad als volgt geoordeeld:

"De Raad stelt vast dat verzoeker minderjarig was toen zijn verblijfsrecht niet langer werd verlengd op 3 december 2019, nadat het verblijfsrecht sinds 2012 samen met zijn moeder jaarlijks werd verlengd. Het is niet aan een minderjarige om zijn verblijfsrecht te verlengen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij kennis had van het feit dat verzoeker op dat moment verbleef in gemeenschapsinstelling De Grubbe in Everberg, waar jongeren geplaast worden die een delict hebben gepleegd of hiervan verdacht worden. Dat verzoeker daarna als meerderjarige geen poging zou hebben ondernomen om zijn verblijf in België opnieuw te regulariseren, neemt niet weg dat verzoeker sinds zijn derde leeftijd in België is en minstens zeven jaar legaal in België heeft verbleven, zodat verzoekers situatie in casu een weigering van voortgezet verblijf betreft en dat er dus sprake is van een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven. Bijgevolg dient deze inmenging te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM om vast te stellen of hieruit een negatieve verplichting volgt voor het gastland (cf. EHRM

2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M. v. Zwitserland*, par. 47; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci v. Zwitserland*, par. 53; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala v. Zwitserland*, par. 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic v. Zwitserland*, par. 49).”

Voormeld arrest dateert ondertussen van meer dan een jaar geleden. De Raad kan er in deze niet omheen dat, hoewel het verblijfsrecht van verzoekende partij sinds 3 december 2019 niet verlengd werd en dit haar, omwille van haar minderjarigheid, niet kon aangewreven worden, thans ruim meer dan twee jaar later, verzoekende partij, meerderjarig sinds 18 maart 2020, nog altijd geen effectieve stappen ondernomen heeft om haar verblijfssituatie in orde te brengen.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij wel dat zij na voormeld arrest van de Raad wel degelijk stappen ondernomen heeft om zich opnieuw verblijfsrechtelijk in regel te stellen maar dat dit onmogelijk was, gelet op haar verblijf in de gevangenis en zij dus geen adres had.

De Raad stelt evenwel vast dat dit betoog niet overtuigt. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij na voormeld schorsingsarrest van 8 april 2021 in vrijheid werd gesteld door het bestuur, dat zij pas op 27 juli 2021 en dus meer dan drie maanden later opnieuw van haar vrijheid werd beroofd, waarbij zij evenwel al op 29 juli 2021 onder elektronisch toezicht werd geplaatst op haar verblijfsadres en sinds 18 augustus 2021 vrij onder voorwaarden was, waarna zij op 15 september 2021 opnieuw gearresteerd werd. Het is aldus duidelijk dat sinds haar vrijlating op 8 april 2021 verzoekende partij gedurende zeker vijf maanden, met uitzondering van twee dagen, niet in de gevangenis verbleef en aldus meer dan tijd genoeg had om een aanvraag om haar verblijfssituatie te regelen in te dienen, maar dit naliet te doen. Uit nazicht van het administratief dossier komt ook eerder naar voren dat verzoekende partij weinig of geen interesse betoont in het opnieuw bekomen van een verblijfsmachtiging. Dergelijk gedrag, waarmee verzoekende partij als volwassene lijkt aan te geven niet geïnteresseerd te zijn in haar verblijfsstatuut, kan bezwaarlijk gehonoreerd worden door haar jaren nadat haar verblijf niet meer werd verlengd, nog steeds te blijven beschouwen als een “gevestigde” vreemdeling.

De vraag of verzoekende partij thans nog steeds kan beschouwd worden als een “gevestigde vreemdeling” gelet op het aanzienlijke tijdsverloop sinds de niet-verlenging van haar verblijf op 3 december 2019 en de vaststelling dat verzoekende partij als volwassene ook weinig moeite doet om opnieuw een verblijfsmachtiging te bekomen en aldus weinig belang lijkt te hechten aan een verder regulier verblijf in het Rijk (cf. EHRM *Muradeli t. Rusland*, (Application no. [72780/12](#)), 9 april 2015: “74 (...) *the present application concerns not the situation of a settled migrant but that of an alien seeking admission to a host country – albeit in the applicant’s case after many years of actual residence*.”) (eigen vertaling: onderhavige zaak betreft niet de situatie van een gevestigde vreemdeling maar wel die van een vreemdeling die de eerste keer om toelating verzoekt in het gastland, weze het in verzoekers zaak na vele jaren van effectief verblijf), doet evenwel niets af aan de vaststelling dat in het licht van de omstandigheden dat verzoekende partij in het verleden, van 2012 tot 2019, gedurende zeven jaar wel verblijfsrechtelijk was, geenszins kan gesteld worden dat de verwijdering van verzoekende partij op dit huidige moment enkel in uitzonderlijke omstandigheden tot een schending van het gezins- of privéleven aanleiding kan geven (cf. EHRM, *Pormes t/ Nederland*, 28 juli 2020, overwegingen 59 e.v.). Het crimineel gedrag van verzoekende partij moet derhalve nog steeds zwaarwichtig genoeg zijn om een verwijdering te rechtvaardigen.

In casu motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing: “Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan wapens-verboden wapen: fabricatie, verkoop, invoer en dragen, feiten waarvoor hij op 09.03.2022 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat van 16.09.2021 blijkt dat er op 15.09.2021 omstreeks 2 uur werd ingebroken in een café te Antwerpen. De werknemer had net voordien het café gesloten. Bij het verlaten van het café zaten er nog personen op het terras, waaronder betrokkene. Bij nazicht bleken er enkele flessen drank verdwenen. Camerabeelden tonen hoe 2 personen die op het terras zaten, de deur forceerden. Eén van hen gaat binnen in het café en begeeft zich achter de toog waar hij enkele flessen sterke drank meeneemt. Deze persoon werd herkend als betrokkene. Kort na de diefstal was betrokkene betrokken bij een handgemeen waarbij hij, volgens verklaringen van getuigen, een mes had getoond en bedreigingen had geuit. Betrokkene zijn gedragingen wijzen op een gebrek aan respect voor andermans eigendommen. Hij was ook betrokken bij een handgemeen en had een verboden wapen bij zich, wat ook wijst op een gevaarlijke ingesteldheid. Daarbij werd hij ’s nachts aangetroffen en had hij naar eigen zeggen reeds verschillende alcoholische dranken gedronken, wat een schendig uitmaakt van hem eerder opgelegde voorwaarden in het kader van een invrijheidsstelling betreffende een ander dossier.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest van het Hof van Beroep van 9 maart 2022 bevindt zich in het administratief dossier. Daaruit blijkt dat verzoekende partij op 15 september 2021 ingebroken heeft in een café waarbij zij drie flessen sterke drank heeft gestolen, alsook dat zij opzettelijke slagen en verwondingen heeft toegebracht aan een derde. De strafrechter wijst erop dat bij de straftoemeting rekening werd gehouden met:

- de persoon van verzoekende partij;
- haar jeugdige leeftijd en preciaire verblijfstoestand in België;
- haar strafregister waaruit blijkt dat zij meermaals maatregelen door de jeugdrechter opgelegd kreeg wegens gelijkaardig als misdrijf omschreven feiten en ook reeds meermaals veroordeeld werd voor inbreuken op de covid-maatregelen;
- de omstandigheden en de ernst van de feiten, die getuigen van een problematisch gebrek aan respect voor andermans eigendom en van een onbeheersbare agressiviteit, en bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel.

Een effectieve bestraffing is volgens de strafrechter aangewezen om de verzoekende partij af te schrikken om in de toekomst nog strafbare feiten te begaan.

Verder bevindt zich in het administratief dossier het aanhoudingsbevel van verzoekende partij naar aanleiding van voormelde feiten waaruit ook blijkt dat verzoekende partij kort na de diefstal met braak betrokken was bij een handgemeen. Verder blijkt ook dat de aanhouding eveneens gemotiveerd is op de grond dat *“(verzoekende partij) werd (...) s’ nachts op straat aangetroffen en had (...) naar eigen zeggen reeds verschillende alcoholische dranken gedronken, wat een schending uitmaakt van hem eerder opgelegde voorwaarden in het kader van een invrijheidstelling betreffende een ander dossier. Inverdenkinggestelde is blijkbaar gekend als veelpleger. Recidivegevaar is reëel.”*

De beoordeling of de gepleegde criminele feiten zwaarwichtig genoeg zijn om een verwijdering te verantwoorden, hangt af van alle omstandigheden van het geval. Zoals het EHRM er reeds op gewezen heeft, moet de proportionaliteitstoets gebaseerd zijn op een concreet onderzoek van de zaak waaronder ook het algehele criminele gedrag van de vreemdeling (*cf.* EHRM, *Munir Johana t. Denemarken*, (Application no. [56803/18](#))).

In casu blijkt dat de verwerende partij verwijst naar één veroordeling van verzoekende partij inzake een diefstal (met braak) van drie flessen sterke drank, alsook een handgemeen en het gegeven dat de feiten gepleegd werden terwijl zij haar voorwaarden, opgelegd in een ander dossier, schond. Waar de verwerende partij gevolgd kan worden dat deze feiten laakbaar zijn, uiting geven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij verzoekende partij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels, geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen, en het onveiligheidsgevoel bij de bevolking verhogen, kan de Raad er evenwel niet omheen dat de verwerende partij zich beperkt tot het besluit dat verzoekende partij *“door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Uit deze motivering kan geenszins blijken dat een onderzoek werd gevoerd naar het gegeven of de gepleegde feiten – die uiteraard een schending van de openbare orde uitmaken – ook voldoende zwaarwichtig zijn om een verwijdering te verantwoorden. Ook waar de verwerende partij verwijst naar het gegeven dat deze feiten gepleegd werden terwijl zij haar voorwaarden, opgelegd in een ander dossier, schond, hetgeen eveneens een pertinent gegeven is in de algehele beoordeling inzake het criminele parcours van verzoekende partij, kan de Raad evenwel niet anders vaststellen dan dat de verwerende partij zich beperkt tot deze vermelding zonder meer. Zij geeft geen duiding over de feiten in het andere dossier.

Er blijkt aldus niet dat een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM op dat vlak werd doorgevoerd door de verwerende partij.

2.3.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij gewag maakt van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in België. Zij stelt op driejarige leeftijd in België aangekomen te zijn, sindsdien hier ononderbroken verbleven te hebben, in België school gelopen te hebben en samen te wonen met haar moeder, broers en zus.

Wat betreft het ingeroepen gezinsleven heeft de Raad in zijn arrest nr. 252 384 van 8 april 2021 reeds geoordeeld:

“In de bestreden beslissing wordt het bestaan van zulk gezins- en familieleven in België niet aanvaard daar verzoeker “namelijk niet aan[toont] ten laste te zijn van zijn moeder als meerderjarige”. Nog volgens de verweernota kunnen de nodige vragen gesteld worden bij het bestaan van verzoekers gezinsleven. De verwerende partij stelt daarbij dat het gezinsleven tussen volwassenen niet wordt vermoed en dat, opdat een relatie tussen meerderjarigen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. De verwerende partij kan in dit betoog niet worden bijgetreden. Zoals verzoeker correct opmerkt, heeft het EHRM in het geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht, zoals in casu, in verschillende gevallen aanvaard dat hun relatie met hun ouders of “andere nauwe familieleden” nog steeds als een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd (EHRM (Grote Kamer) 23 juni 2008, Maslov, § 62; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi, § 26; EHRM 26 september 1997, El Boujaïdi, § 33; EHRM 29 januari 1997, Bouchelkia, § 41). In andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van “bijkomende elementen van afhankelijkheid” of “ten laste zijn” niet meer specifiek gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders of “andere nauwe familieleden”. In het specifieke geval van verzoeker die als minderjarige met zijn moeder naar België kwam en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog maar één jaar meerderjarig was, waarbij vaststaat dat er tussen verzoeker en zijn moeder, zus en twee broers die in België verblijven wel voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn, kon door verweerder dus niet zonder meer worden gesteld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven, minstens diende dit te zijn voorafgaan door een concrete beoordeling die rekening houdt met onder meer verzoekers nog maar heel recente meerderjarigheid en de concrete banden met de moeder, zus en broers.”

De Raad wees er de verwerende partij op dat in het licht van de omstandigheden dat verzoekende partij als minderjarige samen met haar moeder naar België kwam, zij nog maar één jaar meerderjarig was op het moment van het treffen van het toenmalig bestreden bevel en er wel degelijk nog hechte en effectieve banden bleken tussen verzoekende partij, haar moeder, zus en broers, in het licht van de rechtspraak van het EHRM inzake jongvolwassenen, haar beoordeling over het gezinsleven rekening had moeten houden met de heel recente meerderjarigheid en concrete banden met moeder, zus en broers.

De Raad herhaalt dat het EHRM in verschillende zaken aanvaard heeft dat in het geval van jongvolwassenen die nog bij hun ouders wonen en nog geen eigen gezin hebben gesticht, er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten aangetoond worden opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM, *Bouchelkia v. France*, 29 januari 1997, § 41; *Ezzouhdi v. France*, no. [47160/99](#), § 26, 13 februari 2001; *Maslov v. Austria*; en *Yesthla v. the Netherlands* (dec.), no. [37115/11](#), § 32, 15 januari 2019).

Wat betreft die rechtspraak blijkt dat het EHRM niet alleen kijkt naar het gegeven of de betrokkene al een eigen gezin heeft gesticht maar ook belang hecht aan het gegeven of de betrokkene steeds heeft ingewoond bij de ouders (zie ondermeer EHRM, *Savran t. Denemarken*, (Gr.K.), 7 december 2021, waar het Hof oordeelde: *“The Court observes that, at the time when the applicant’s expulsion order became final, he was 24 years old (see paragraph 30 above). Even if the Court may be prepared to accept that a person of this age can still be considered a “young adult” (see paragraph 174 above), the facts of the case reveal that from his childhood the applicant was removed from home and placed in foster care, and that, at various times over the years, he lived in socio-educational institutions (see paragraph 18 above). It is thus clear that from his early years the applicant was not living full time with his family (compare Pormes v. the Netherlands, no. [25402/14](#), § 48, 28 July 2020, and compare and contrast Nasri, cited above, § 44).”* (eigen vertaling: Zelfs indien het Hof ertoe bereid is te aanvaarden dat een 24-jarige nog steeds kan beschouwd worden als een jongvolwassene, blijkt evenwel uit de feiten dat de betrokkene tijdens zijn jeugd uit huis werd geplaatst en in pleegzorg terecht kwam, en dat, gedurende verschillende periodes doorheen de jaren, hij in socio-economische instellingen woonde. Het is aldus duidelijk dat de betrokkene vanaf jonge leeftijd geenszins voltijds inwoonde bij zijn familie).

Zoals de Raad in zijn arrest nr. 252 384 van 8 april 2021 heeft gesteld, komt het de verwerende partij toe een onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoekende partij om te beoordelen of verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven waarbij rekening wordt gehouden met de rechtspraak van het EHRM inzake jongvolwassenen.

Uit de gegeven motivering terzake blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dergelijk onderzoek heeft gevoerd. Zij gaat onmiddellijk over tot een onderzoek naar de bijzondere afhankelijkheidsbanden. Bijgevolg blijkt geen afdoende onderzoek naar het gezinsleven van verzoekende partij.

Gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak kan voorts aangenomen worden dat verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, dat verder rijkt dan de banden met haar familie, die noodzakelijkerwijze ook onderdeel uitmaken van haar privéleven. Buiten de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Zo werd hij op 18.08.2021 vrijgesteld uit de gevangenis van Turnhout en werd hij op 16.09.2021 reeds aangehouden voor nieuwe feiten. Hij blijkt dan ook hardleers te zijn. Het contact met zijn familieleden kan ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.”* ontwaart de Raad evenwel geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden inzake het privéleven van verzoekende partij en een beoordeling of deze omstandigheden haar uitwijzing in het licht van artikel 8 van het EVRM in de weg staan. Uit niets blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij sinds haar driejarige leeftijd in België verblijft, dat zij ook gedurende zeven jaar verblijfsgemachtigd is geweest, dat zij hier school heeft gelopen in het buitengewoon onderwijs, kortom dat gans haar privéleven zich op het Belgische grondgebied heeft afgespeeld en zij geen sterke banden blijkt te hebben met Nigeria. Er wordt in de bestreden beslissing wel verwezen naar de veroordeling die de verzoekende partij op 9 maart 2022 heeft opgelopen, de aard van de door haar gepleegde feiten en haar ingesteldheid die hieruit naar voren komt, maar nergens wordt een concrete afweging gemaakt omtrent de elementen die haar privéleven kenmerken (EHRM, *Pormes t/ Nederland*, 28 juli 2020, overweging 64). Dit alles nog naast de bespreking hoger inzake het motief omtrent de schending van de openbare orde.

2.3.4. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat een voldoende concrete en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.4. De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

2.5. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM ligt voor. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden, bestaat geen noodzaak tot bespreking hiervan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER